

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Ὀκτώβρη τριανταμία,
πλήρης τῆς Κρήτης αὐτονομία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ τριανταἕξη,
πλημμυροῦν ἡ μυῖταις μόλις γλυκοφέξη.

Καντάδα Φασουλῆ, παράποτε τρελλῆ.

Χαῖρε, Κρήτη, χαῖρε κόρη,
δόξα 'στὴν παλληκαριά σου,
πεδιάδες, ἄντρα κι' ὄρη
χαιρετοῦν τὴν 'λευθεριά σου.

Μὰ κι' ἐγὼ μαζί γιορτάζω,
'στὸν ἄερα ρίχνω συμπάρα,
καὶ χορεύοντας κυττάζω
τῆς χαρᾶς σου τὴν ἀντάρα.

Μόνος μου παραλαλῶ,
'στοὺς Ναυάρχους τούμπαις κάνω,
καὶ τὰ χέρια των φιλῶ,
τὰ χαϊδεύω, τὰ δαγκάνω.

Βιβ' λὰ Φράνς καὶ Ροῦλ Μπρετάνια,
νὰ 'στὴ μύτη των λιθάνια,
ζήτ' ὁ Τσάρος, γειά σας Ροῦσσοι,
ἔξω Τούρκικο λεφοῦσι.

Ἰτάλια ψυχὴ μου, τὸ πόδι μου σκιρτᾷ,
ἐβίβα Γαριβάλλη, ἐβίβα λιμπερτά,
Ναύαρχοι τῆς Εὐρώπης, ἀμείλικτοι φανῆτε,
συντρίμματα πατῶντας σπασμένων ἀλυσίδων,
δόξα 'στὰ τρικαντά σας, ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε
ὅπως εἰμεθα προστάται κι' ἐμεῖς τῶν Προστατίδων.

Ρίχτε κάτω τὸ τουφεκί,
κάτω σασεπὼ καὶ γκρά,
φέрте βότκα καὶ μπιφτέκι,
πτι πατὲ καὶ φοά γκρά.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
τώρα μένει μοναχὴ

τῆς Τουρκίας ἡ παντίερα,
χὰ χὰ χὰ καὶ χ' χ' χ'.

Τώρα φεύγ' ὑπερηφάνως
κάθε Τουρκαλᾶς Κατῆς,
κι' εἶναι πάλιν ὁ Σουλτάνος
νικημένος νικητῆς.

Σήκω, Κρήτη κακομοῖρα, ποῦ θανάτους δὲν ψηφᾶς,
σήκω 'λίγο ν' ἀνασάνης κι' ἥσυχο ψωμί νὰ φᾶς,
σήκω σήκω, κόρη σκλάβθα, μέσα 'στ' ἄσπρα νὰ ντυθῆς
καὶ σὲ ρόδα 'ματωμένα λευκοφόρα ν' ἀπλωθῆς.

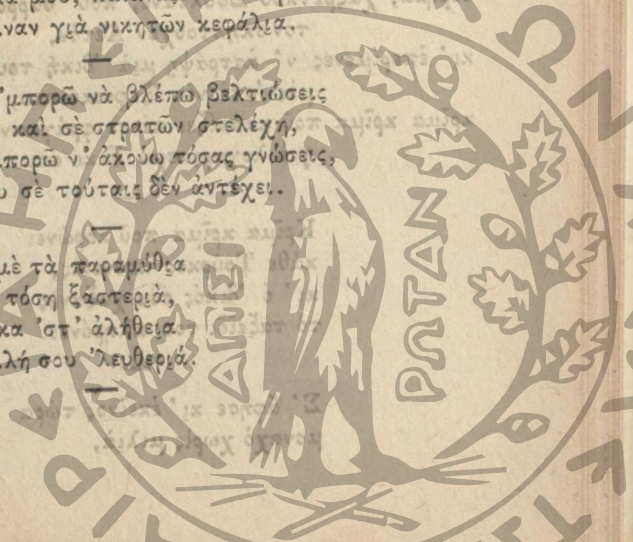
Εἴχνα βάσανα καὶ πόνους, ξέχνα χρόνια δουλικὰ,
ἐλευθέρα 'στὰ βουνά σου τρέχε τώρα δίχως τρόμους,
Κρητικαῖς θὰ βάλω βράκαις καὶ σαρδίνια Κρητικὰ,
παραιτῶ τοὺς ἐλευθέρους, πάω μὲ τοὺς αὐτονόμους.

Μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ γιὰ πάντα νὰ δουλεῦω
τῶν ἐλευθέρων τῶν Ρωμηῶν ἐλευθέρᾳ Κουβέρνα,
μὲ νόμους καὶ Συντάγματα νὰ κάθωμαι νὰ ρέθω
καὶ νὰ κυττῶ στεφανωτὴ τοῦ καθενὸς τὴν φτέρνα.

Μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ παλληκαριαῖς ν' ἀκούω,
νὰ πιτσιλοῦν τὰ μοῦτρα μου τῶν πολεμάρχων σάλια,
'κουράστηκα, μαννοῦλα μου, παιᾶνας ν' ἀνακροῦω
καὶ μήτε δάφναις ἔμειναν γιὰ νικητῶν κεφάλια.

Μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ νὰ βλέπω βελτικώσεις
σὲ κλάδους διοικήσεως καὶ σὲ στρατῶν στελέχη,
μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ ν' ἀκούω πόσας γνώσεις,
γιατὶ τὸ κεφαλάκι μου σὲ τούταις δὲν ἀντέχει.

Μάννα μὲ τὰ παραμύθια
καὶ τὴν πόση ξαστεριά,
ἐθαρέθηκα 'στ' ἀλήθεια
τὴν πολλή σου 'λευθεριά.

Μήτε σκλάβος θέλω νάμαι,
μήτ' ἐλεύθερος πολὺ,
νὰ 'ξυπνῶ καὶ νὰ κοιμᾶμαι
σὰν ἀφτέρωτο πουλί.

Μάννα, ποὺ σηκώνεις μύτη
καὶ 'στοὺς μέσα καὶ 'στοὺς ἔξω,
πάω πρόσφυξ' μὲς 'στὴν Κρήτη
λύρα Κρητικὴ νὰ παίζω.

Περικλέτο μου καὶ σὺ
ἔλα τώρα 'στὸ νησί,
γιὰ νὰ 'πῃς τὸ πούρι πούρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Ταπεινῶς θὰ καταθέσω
τάρματά μου τὰ παρθένα,
καὶ θὰ τοὺς παρακαλέσω
μήπως μὲ δεχθοῦν καὶ 'μένα.

Μάννα δόλια τῶν πολέμων καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου,
καὶ οἱ τρεῖς πρόγονοι, ποὺ στέκουν πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου,
'σηκωθήκανε καὶ 'αὐτοὶ
καὶ μοῦ λένε μὲς 'στ' αὐτὶ :
« ἂν ἀλήθεια, καθὼς λέγεις, τοὺς προγόνους ἀγαπᾶς,
ἀπ' ἐδῶ νὰ μᾶς σηκώσης καὶ 'στὴν Κρήτη νὰ μᾶς πᾶς ».

Πρόσφυγες θὰ πᾶν καὶ τοῦτοι,
βαρεθῆκαν σὰν καὶ 'μένα
τῆς Ἀθήνας τὸ μπαρούτι
νὰ μυρίζουν ὀλοένα.

Χιώτη, Ρήγα καὶ Παππᾶ,
πᾶμε πρόσφυγες ἐκεῖ,
ποὺ ταμπούρλο δὲν κτυπᾶ
καὶ τροπαίων μουσικῇ.

Τίρι λίρι τίρι λίρι,
τί χαρὰ, τί πανηγύρι,
ὦχ ! Σουλτάνε κακομοίρη !

Οὐδ' ὁ Χατζῆς ὁ Γερμανός, στεντόνατος σου φίλος
καὶ κραταιός σου στύλος,
'στὴν τόση συφορέλια σου παρηγοριὰ σοῦ δίνει
καὶ μέσα 'στ' ἅγια χώματα τὸν προσφωνοῦν Ραββῖνοι.

Κρίμα, χαζρετλού Σουλτάνε, ποὺ 'θαρροῦσες εἰς αὐτὸν
τὸν σκηπτουῆχον Ἀετὸν,
καὶ ἐπερίμενες ν' ἀστράψῃ μὲς 'δική του μπαγιονέτα
μὲς 'στὸ νέο 'ξαφνικὸ σου,
κρίμα κρίμα ποὺ καπνίζει πέντε φράγκων τσιγαρέτα
γιὰ λογαριασμὸ 'δικό σου.

Κρίμα κρίμα ποὺ κορώνει
κάθε Τούρκος κουνενός,
καὶ 'ὁ 'δικός σου χαζανός
τὸ ταξεῖδι του πληρόνει.

Σ' ἄφησε καὶ 'ἐκεῖνος τώρα
μοναχὸ χωρὶς μιλιὰ,

'πίσω πάρε του τὰ δῶρα,
πάρε 'πίσω τὰ φιλιὰ.

Τοὺς ἐλευθέρους παραιτῶ, πετῶ 'στὸν Ψηλορείτη,
καὶ χαιρετῶ τὴν Κρήτη.
Εὐλογητὸς ὁ πόλεμος καὶ 'ὅλο τὸ παταράχα
τοῦ γέρο-Σακαράχα.

Σήκω, καὶ μένε Θεωδωρῇ,
μὲ τοῦ πολέμου τὸ μπουρί,
καὶ τὸ μεγάλο στόμα σου πρὸς ὅλους ἄς κηρύττῃ
με τὸν 'δικό σου πόλεμο πῶς 'ξεσκαβώθ' ἡ Κρήτη.

Σήκω καὶ φώναξέ τ' αὐτὰ,
τῆς Κρήτης ἐλευθερωτὰ,
καὶ 'ὰν ἰδική μας γίνη
μὲ τὸν καιρὸ καὶ 'ἐκείνη,
δόξα γιὰ σέ, πολέμαρχε, δόξα καὶ 'στὴ φευγάλα,
μακάρι ξαναφεύγωντας νὰ πάρουμε καὶ τᾶλλα.

Ἐρχομὸς τοῦ Βασιλῆα μ' ὅλην τὴν φαμελίαν.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε μὲ γέλοιον καὶ μὲ λύπη
καὶ ἄρχισε τῶν τσοπάνηδων μεγάλο καρδιοκτύπι,
μέσα 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν
καὶ μὲ τὰ μάτια τὸν 'ρωτοῦν
τί σκέπτεται νὰ κάνῃ
γιὰ τὸν μουγγὸ τσοπάνη.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε καὶ 'εἶναι 'στ' Ἀνάκτορά του,
μὲ 'γεῖά του καὶ χαρὰ του,
ὁ δὲ Ζαῆμης ἔτρεξε σειστός καὶ μουστακάτος
καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν 'ρώτησε τί γίνεται τὸ κράτος,
καὶ 'ἐκεῖνος μ' ἕνα σχῆμα
τοῦπε πῶς πάει πρῖμα.

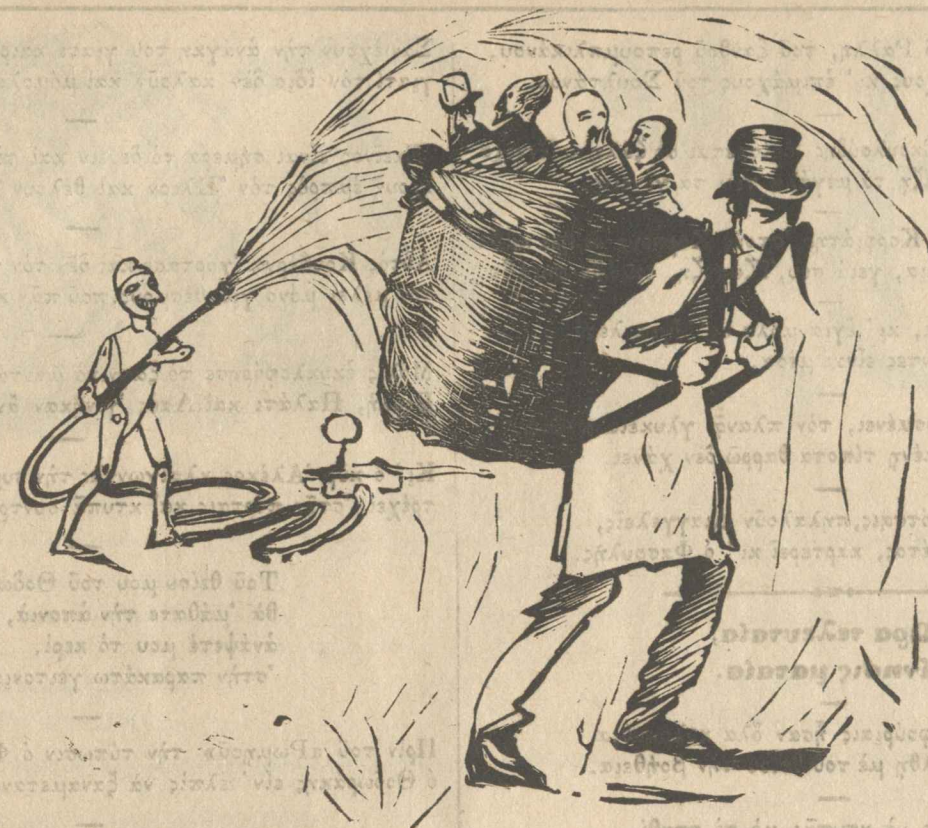
Ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε, καὶ 'ἔτρεξαν σπιρουνάτοι
κομποῖ καὶ κορωνάτοι,
καὶ 'ἔδειξαν τῆς σπαλέταις των καὶ τὰ χρυσὰ σειρήνια των
καὶ τὰ σπαθιά των τρίζοντας ἐγύρισαν 'στὰ σπῆτια των.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,
στάζουν ἢ γλώσσας μέλι,
καὶ παλαμῆδα 'μύρισε
σὲ κάποιους τῶν ἐν τέλει.

Κι' ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς γλυκερὰ κουβέντα πένει,
καὶ εἶπε καὶ 'αὐτὸς 'στὸν Βασιλῆα
ὅτι 'στῆς Κρήτης τὴν δουλειὰ
μὲ τέχνη τὰ 'κατάφερε καὶ μάστορης ἐφάνη.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
καὶ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα
προσμένει κάθε μορφωτὴς νὰ βάλῃ τὴν βελλάδα
νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε μὲς 'στὴν καλοκαιριὰ,
θεότρελλο φθινόπωρο καὶ 'ἀνοιξέως μπουνάτσα,
καὶ 'ἐγὼ γιὰ μεγαλύτερη νομίζω μαστοριὰ
νὰ βασιλεύῃς 'στῶν Ρωμηῶν τὴν φρενισμένη ράτσα.

Θρήνοι πολιτικοὶ κάπως σπαρακτικοί.

Ἀνεσκήρτησαν τὰ πλήθη,
παίζουν τὰ λαλούμενα,
καὶ ὁ Ζαῆμης παραιτήθη
'στὰ καλὰ καθούμενα.

Κι' ὅλοι 'φώναζαν γελώντας : « τί παραίτησις καὶ τούτη !
σὰν βροντὴ μὲ βρόντο κούφιο καὶ σὰν ἀκαπνο μπαρούτι.

Πάει τὸ βουδὸ τ' ἀηδόνι,
τὸ μουστάκι του κορόνι.
Ἡ Κυβέρνησις Ζαῆμη
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Τῆς στρούγγας ἀποχωρισθεὶς τοῦ θεῖου σου τοῦ πάνυ
μονάχους ἐπεχειρήσεις νὰ κάνῃς τὸν τσοπάνη.

Μὰ τώρα σοῦ φωνάζουνε « μονάχος σου δὲν κάνεις
καθόλου γιὰ τσοπάνης ».

Ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς
'στὸν θεῖο σου νὰ ξαναπᾶς,
ποῦ τόσο φαίνεται καλός,
καὶ πάντοτε νὰ σιωπᾶς.

Ἐπεσε καὶ τῆς Θέμιδος ὁ φύλαξ ὁ κλεινός,
ὁ μέγας Ἀλοῖσιος ὁ Φραγκοσυριανός.

Κι' ἀντὶ, καθὼς ἐφώναζε, τὸν Καρατζὰ νὰ πάψῃ,
αὐτὸς παυμένος σήμερα τὴν παῦσι του θὰ κλάψῃ.

Κι' ἡ Θέμις 'ξεκαθάρισε μ' αὐτὸν τὸν Ἀλοῖσιο
καὶ δὲν μυρίζει καθὼς πρὶν σὰν κρέας Ἀλοῖσιο.

τὴν εἶδαν ἀσπροπρόσωπη νὰ πάρῃ ὁρόμολοις,
ποῦ λὲς πῶς τὴν πασάλειψε γιαούρτι σαγκουλίσιο.

Ἐπεσε καὶ σὺ, μεγάλε τῆς Παιδείας δορυφόρε,
μὲς 'στὸ τίσο σου τόνόρε,
μὲ δασκάλους καὶ δασκάλαις
ἐπεσε ἀπὸ τῆς σκάλαις,
'πῆρες τοῦμπα, φωτοδότα,
καὶ 'ἐμειναν σβυστὰ τὰ φῶτα.

Καὶ τῶν δασκάλων ἄκουσα νὰ σκαύῃ τὸ μπουκέτο :
« πᾶς, φωτοδότα φαεῖνε,
ποῦ φανερά 'στὸν καφρονέ
δὲν ἄφινες νὰ παίζωμε σακαμπύλι καὶ πικέτο ».

Πάει καὶ ὁ Στρέϊτ ὁ σοφός, μὰ τούτον δὲν τὸν μέλει,
ντοῦρα νὰ στέκ' ἡ Τράπεζα καὶ τᾶλλα τί τὰ θέλει :

Ἐκεῖνοι πούχουν θέσεις δὲν νοιώθουν χαρὰ μεγάλη,
μόλις τοὺς βγάλουν ἀπ' τὴ μιά κινοῦν καὶ πᾶν 'στὴν ἄλλη.

Κρίσις καὶ 'ἐδῶ τρικουδερτὴ καθὼς καὶ 'στὸ Παρίσι,
ἀχ ! οὐρανέ, πούσαι 'ψηλὰ, κατέβα κάνε κρίσι.

Μήνυμα προσμένουν ὅλοι τῆς πολιτικῆς οἱ Βάρδοι,
κάθε κτύπημα τῆς πόρτας εἶναι καὶ ἕνα κτυποκάρδι.

Καρτερεὶ καὶ ὁ Θεωδωράκης, καὶ ἀλαλάζει τὸ φουσάτο :
« πᾶσα μας πνοὴ τὸν Πάππαν τῆς Κορδῶνας αἰνεσάτω ».

Καρτερεὶ καὶ ὁ Δεληγιώργης, ὁ πολιτικὸς δαντῆς,
καρτερεὶ καὶ ὁ μπατζανάκης, ὁ 'ψηλὸς ὁ Κωνσταντῆς.

Κίνησις καὶ μὲς 'στοῦ Ράλλη, τοῦ ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου,
ποῦ μᾶς ἔκανε συμμάχους κι' ἐπιμάχους τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ὁ Δὸν Στέφανος Σκουλούδης 'θρίσκει σὲ ζάλη κι' ἔννοια
καὶ δὲν παύει νὰ κτενίζῃ τὰ μεγάλα του τὰ γένεια.

Μὰ κι' ὁ Τζώρτζης ὁ Κορφιάτης 'στοὺς Κορφοὺς ἐπῆρε κάθο
κι' ἀριθάρισε μὲ φούρια, γειά σου, Τζώρτζη, σκιάβο σκιάβο.

Ἐφθασε μὲ τὸ βαπόρι, κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσα,
ἓνας Κόντες εἶναι μέσα.

Κι' ὁ Σιμόπουλος προσμένει, τὸν πλανᾷ γλυκεῖα πλάνη,
μὰ κι' αὐτὸς ἂν περιμένῃ τίποτα θαρρῶ δὲν χάνει.

Πᾶνε κι' ἔρχονται καρότσαις, πηλαλοῦν Διαγγελεῖς,
καρτερεῖ κι' ὁ Περικλέτος, καρτερεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.

Ὁρα τελευταία, κίνησις ματαιία.

Τὰ τρεχάματα κι' ἡ φούριας ἦσαν ὅλα κολοκύθια
κι' ὁ Ζαήμης θὰ ξανάλθῃ μὲ τοῦ θεῖου τὴν βοήθεια.

Θωδωράκη, πάψε 'λίγο νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
καὶ τ' ἀνῆψι σου βοήθα, ποῦ γιὰ σένα προσπαθεῖ.

Συχώρα τὸν Ἀλέκο σου, καυμένη Μποναπάρτη,
νὰ δώσῃ γιὰ τὸν θεῖο του κι' αὐτὸς συχωροχάρτι.

Μουστάκι, ποῦ 'κρεμάστηκες 'στοῦ θεῖου τῆς μπαρμπέταις,
μὲ τούτη τὴν παραίτησι μᾶς ἔκανες ρουκέταις.

Σὺ τὸ δαυλὶ τῆς πυρκαγιάς, ἐσὺ κι' ὁ πυροσβέστης,
σὺν Λάζαρος πολιτικός ἀπέθανες κι' ἀνέστης.

Ἐρδε Λάζαρε περδὲ,
σύρε 'λίγο τὸν μπερδὲ
γιὰ νὰ 'δούμῃ τὸ μουτράκι
τοῦ κρυμμένου Θωδωράκη.

Δύο γίγαντες μοχθοῦσα τῶν Ρωμηῶν σηκὸν ἡ σφαῖρα,
τὸ θηρίον τοῦ πολέμου, τῆς εἰρήνης τὸν ἀστέρα.

Θωδωράκης καὶ Ζαήμης μιὰ παρέα τώρα κάνουν,
πᾶν ἀγνίζοντας κι' οἱ δύο των, ὁ κοντούλης κι' ὁ ψηλός,
μέλι γάλα σὺν καὶ πρῶτα καὶ χοροῦ μαντύλι πιάνουν
ὁ μεγάλος Παπαρδέλας κι' ὁ μεγάλος Σιγελός.

Τέλος ὀριστικὸν ἱλαροτραγικόν.

Ἐνῷ τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» τυπόμεται μὲ φούρια,
μαντάτ' ἀπὸ τὸν Θωδωρὴ μᾶς ἔρχονται καινούρια.

Ἐστὴν Κηφισσιὰ κατάμονος ἐτράβηξε μπονόρα
καὶ κοπανίσας Βόρειον ἔλλαξε γνώμη τώρα.

Δὲν θέλει μὲ τ' ἀνῆψι του φιλαίς καὶ ρωμάντζα
κι' ἓνα Κουβέρνο νὰ γενοῦν ὡς εἶδος μεσκουλάντζα.

Σὺν ἔχουν τὴν ἀνάγκη του γιὰτὶ καιρὸ νὰ χάνουν;
γιὰτὶ τὸν ἴδιο δὲν καλοῦν καὶ μόμολαις τοῦ κάνουν;

Ἐκεῖνος εἶναι σήμερα τὸ δένειν καὶ τὸ λύνειν,
ἔχουν ἐμπρὸς τὸν Ἥλιον καὶ θέλουν τὴν Σελήνην.

Αὐτὸς Κουβέρνα 'χόρτασε καὶ δὲν τὸν νοιάζει διόλου,
τὸν μέλει μόνο γιὰ θεσμούς, ποῦ πᾶν κατὰ διαβόλου.

Μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ ξαφνικὸ μαντάτο,
Βουλῇ, Παλάτι καὶ Λαὸς 'γινῆκαν ἄνω κάτω.

Κι' ὁ κύρ Ἀλέκος, κλαίγωντας τὴν συμφορὰ τὴν μαύρη,
τρέχει 'στῆς πόρταις καὶ κτυπᾷ συντρόφους ἄλλους νάβρη.

Τοῦ θεῖου μου τοῦ Θωδωρῆ
θὰ 'μάθατε τὴν ἀπονιὰ,
ἀνάψετε μου τὸ κερί,
'στὴν παρακάτω γειτονιά.

Πρὶν τοῦ «Ρωμηοῦ» τὴν τύπωσιν ὁ Φασουλῆς τελείωσεν
ὁ Θωδωράκης εἶν' ἐλπίς νὰ ξαναμετανοιώσῃ.

Ὁ Θωδωρῆς κι' ἂν 'γέρασε κι' ἔλλαξε τὸ μαλλί του,
γνώμαις ἀλλάζει μοναχὰ κι' ὄχι τὴν κεφαλὴ του.

Νέο Κουβέρνο τοῦ κύρ Ζαήμη
μᾶς ἀναγγέλλει μεγάλη φήμη.
'Ἐγινε τέλος, εἰρήν' ἤμιν,
ᾧδινεν ὅρος κι' ἔτεκε μῦν.

Ἐμπρὸς 'στὸν Ἀἰδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

Ὁ Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν: «γιὰ πὲς μου, κουρελιάρη,
ποῦ 'βρῆκες τέτοιο φόρεμα, ποῦ 'βρῆκες τέτοια χάρι;
κι' ἐκεῖνος διὰ στάσεως τοῦ λέγ' ὑπερηφάνου:
«Ἀἰδονοπούλου Μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κατάφωτον λαμπρύνει
κι' ἴσιο σοῦ κάνει τὸν στραβὸ, τὸν ἴσιο φιγουρίνι.
Σύρε νὰ 'ῶς τῆς κοπτικῆς τὰ θάνατα ψαλλίδια,
τὰ νέα χειμωνιάτικα, τὰ φρέσκα τὰ στολίδια,
σύρε νὰ πῆς σ' αὐτοὺς τοὺς δῆδ, ποῦ κόβουν ὀλοένα,
νὰ κόψουν καὶ γιὰ σὲ κοστοῦμ ὡς ἔκοψαν κι' ἐμένα,
κι' ἐδῶ καθένας νὰ ντυθῇ νὰ καταλάβῃ ντύσιμο
λουαστά κι' ἱλλουστρίσιμο».

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ τὸ κοστοῦμ, ποῦ τοῦκοψαν ἐφίτο,
'μπροστὰ καὶ 'πίσω τῷδεῖχε 'στὸν δόλλο Περικλέτο,
κι' ὁ Περικλέτος τοῦλεγε σκασμένος ἀπὸ ζήλεια:
«μυρίζεις Ἀἰδονόπουλο ἐδῶ καὶ δέκα μίλια».

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

• Καταγίγ' τοῦ Γιαννικάκη, ποίημα σημαντικὸν
καὶ τὰ μάλα λυρικόν,
ἱστοροῦν μ' αὐρύθμους στίχους φαντασίας φλογεῖς
τῆς πατρίδος του τῆς Κρήτης τὰς ἀμέτρους συμφοράς.